

Sygn. akt I C 2236/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Joanna Radzyńska - Głowacka

Protokolant Agata Koczorowska

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2014 roku w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W.

przeciwko A. T. (1)

o zapłatę

I. Zasądza od A. T. (1) na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. kwotę 13.468,92 zł (trzynaście tysięcy czterysta sześćdziesiąt osiem złotych i 92/100) wraz odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym od dnia 17 września 2010 roku do dnia zapłaty;

II. Zasądza od A. T. (1) na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. kwotę 219,75 zł (dwieście dziewiętnaście złotych i 75/100) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt IC 2236/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 10 marca 2012 r., skierowanym przeciwko A. T. (2), powód (...) Bank S.A. ze siedzibą we W. wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego kwoty 12.042,52 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 17 września 2010 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego zwrotu kosztów procesu.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 29 maja 2012 r.,- sygn. VI Nc-e (...), Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny nakazał A. T. (1), aby w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłacił powodowi kwotę łączną 13.468,92 zł w tym: kwotę 12.042,52 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 17 września 2010 roku tj. kwoty 1.351,40 zł oraz kwoty 75,00 zł , a także tytułem zwrotu kosztów procesu kwotę 169 zł albo w tym terminie wniósł sprzeciw do tutejszego Sądu.

W dniu 12 lipca 2012 r. pozwany wniósł sprzeciw od ww. nakazu zapłaty, podnosząc, iż niezastosowano art. 10 KPC umożliwiającego ugodowe rozstrzygnięcie sporu a także wniósł o przekazanie sprawy do rozpoznania w postępowaniu przed Sądem właściwym dla miejsca zamieszkania pozwanego. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny postanowieniem stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu pozwanego i w konsekwencji utratę mocy nakazu zapłaty w całości. Efektem postanowienia było przekazanie sprawy do rozpoznania sądowi właściwości ogólnej pozwanego tj. Sądowi Rejonowemu dla Warszawy- Śródmieścia w Warszawie.

W pozwie skierowanym przez powoda przeciwko pozwanemu z 30 października 2012 r. pełnomocnik powoda uzasadnił skierowanie ww. roszczenia na drogę postępowania sądowego bezspornością roszczenia oraz uprzednimi próbami wezwania pozwanego do dobrowolnej zapłaty wymaganego zobowiązania.

12 marca 2013 roku pełnomocnik powoda podkreślił, że pozwany jest wielokrotnym dłużnikiem powoda, jako, że w latach 2008 oraz 2009 zawarł z Bankiem pięć różnych umów o podobnym charakterze zobowiązaniowym. Powód nie wyraził zgody na rozłożenie zobowiązania na raty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 11 grudnia 2012 r. zawarta została umowa pożyczki nr (...) pomiędzy (...) Bank S.A. we W., zgodnie z którą Bank przyznał A. T. (1), jako posiadaczowi rachunku możliwość wypłaty środków w ciężar limitu w formie transzy w kwocie 12 tys. zł. Limit kredytowy uruchomiono w związku z wywiązaniem się przez Pozwanego z warunków przewidzianych w umowie źródłowej (umowa pożyczki gotówkowej nr (...) z dnia 11 stycznia 2008 r.).

Zgodnie z § 2 umowy źródłowej, posiadacz rachunku uzyskał możliwość otrzymania limitu kredytowego, na podstawie spełnienia warunków wymienionych w pkt. 4 przedmiotowej Umowy, któremu Bank wypłacił Pozwanemu transzę w wysokości 12.000 zł.

14 czerwca 2010 roku Bank w związku z zagrożeniem terminowej spłaty pożyczki wypowiedział Pozwanemu umowę pożyczki nr (...), w całości z trzydziestodniowym terminem wypowiedzenia.

Zgodnie z postanowieniami umowy, od wykorzystanej kwoty pożyczki Bank pobiera odsetki według zmiennej stopy procentowej obliczonej w stosunku rocznym wg 4-krotności kredytu lombardowego NBP..

Powód wzywał Pozwanego do dobrowolnej spłaty zadłużenia, której pozwany do dnia dzisiejszego nie uiszczył.

Sąd zważył co następuje.

Okoliczność zawarcia przedmiotowej umowy z bankiem przez powoda oraz jej treść, a także wysokość zadłużenia były bezsporne w niniejszej sprawie. Bezsporne było również, że doszło skutecznie do przelewu wierzytelności. Przelew nie sprzeciwia się ustawie, zastrzeżeniu umownemu ani właściwości zobowiązania, a więc jest on dopuszczalny (art. 509 § 1 k.c.). Wraz z wierzytelnością przeszły na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Dłużnik został zawiadomiony o przelewie, mimo, iż nie jest to konieczne dla skuteczności przelewu.

Okoliczności te nie budzą również wątpliwości w świetle zebranych w sprawie dokumentów, których prawdziwość nie nasuwała wątpliwości i nie była kwestionowana.

Podstawę rozstrzygnięcia stanowi art. 353kc. Pozwany nie kwestionował faktu zaciągnięcia zobowiązania ani jego wysokości. Podnosił jedynie wolę zawarcia ugody i polubownego zakończenia sprawy. B. natomiast wykazał złożonymi do akt dokumentami wysokość swojego żądania. Wysokość kwoty roszczenia dochodzonej w niniejszej sprawie nie jest na tyle wysoka, aby przekraczała możliwości płatnicze pozwanego. Pozwany miał świadomość konieczności spłaty tegoż zadłużenia, gdyż był o nim informowany przez bank, z którym zawierał umowę. Podnoszona przez pozwanego okoliczność, zaciągał kolejne zobowiązania finansowe w celu spłaty powstałych długów nie przemawia na korzyść pozwanego. Należy zatem uznać, że pozwany nie wykazał, czym spowodowane było jego pogorszenie sytuacji materialnej, a także nie wykazał, iż utracił on możliwości zarobkowe. Z faktu, iż pobierał on pożyczki na cele spłaty zadłużeń i że ma obecnie problemy z jego spłaceniem wynika, że jego sytuacja materialna nie jest dobra. Nie wykazał on jednak, jakie są jego możliwości zarobkowe i jaka jest jego rzeczywista sytuacja materialna.

Mając powyższe na względzie, Sąd orzekł jak w pkt I. sentencji na podstawie powołanych wyżej przepisów.

Należy zaznaczyć, iż podstawową zasadą dotyczącą kosztów procesu jest zasada odpowiedzialności za wynik postępowania. Stosownie do art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Powód obowiązany był na podstawie ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, uiścić opłatę stosunkową do pozwu w kwocie 52 zł. Kosztami niezbędnymi poniesionymi przez powoda w toku procesu były także koszty zastępstwa procesowego reprezentującego go pełnomocnika ustalone w oparciu o § 6 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Z: odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć peł. Powoda i pozwanemu z pouczeniami o apelacji.